

A Nap és a Hold látogatása albán népmese

Egy napon fogta magát a Hold és látogatóba ment a Naphoz, a fény királyához. Mesészerűen ragyogott a Hold, és a sok szép ajándék között összegyűjtött egy csomó csillagot is. Miután úgy megtisztelte a Napot, ismét visszatért a helyére. Most már a Napon volt a sor, hogy visszaadja a látogatást, de igen-igen szorult helyzetbe került, mert nem tudta, hogy milyen ajándékot vigyen.

„Mit vigyek neki? Mit vigyek neki?” Az jutott eszébe, hogy egy nagyon szép, épp a természetére szabott ruhát visz a Holdnak. Magához hívatta hát a legjobb csillagszabót, és elmondta a kívánságát. A csillag ekkor olyasmit mondott el neki, amit csupán azok a csillagok tudtak, akik a Hold udvarához tartoznak, és mindig körülötte vannak.

– Ugyan, uram, királyom – mondta a csillagszabó a Napnak –, hogyan szabjam ki a Hold ruháját, hiszen sohasem egyforma a termete! Ma felfújja magát és kigömbölyödik, holnap meg lesoványodik, és néhány nap múlva úgy összegörnyed, mint a sarló, aztán meg olyan lesz, mint a boszorkányok öreganyja. Te uralkodsz mindannyiunk felett, és többet tudsz, mint mi valamennyien. Taníts meg hát, hogyan szabjam ki ezt a ruhát?

– Hagyd csak, hagyd csak! – válaszolta a Nap, és egyenesen a Holdhoz ment.

A Hold igyekezett megadni neki a legnagyobb tiszteletet, és körbejárta az ég királyát, de amikor észrevette, hogy üres kézzel érkezett, kissé elborult a tekintete, és így szólt:

– Amikor én jártam nálad látogatóban, ezer meg ezer jót vittem neked, és a legszebb csillagok kísérték, amelyeket útközben össze tudtam gyűjteni. Te pedig nemcsak egymagadban érkeztél, hanem úgy látszik, eszedbe sem jutott, hogy valami ajándékot hozz nekem!

– Úgy van – válaszolta a Nap –, de mégsem egészen úgy, ahogy te mondod. Éppen az ajándék miatt késett a látogatásom.

Az volt a szándékom, leányom, hogy ruhát hozok neked ajándékba, és a legjobb csillagszabót hívtam, hogy kiszabja; de amikor ő elmondta nekem, hogy te napról napra változtatod arcodat és alakodat, hagytam a ruhát, és csak úgy magamban jöttem látogatóba, nehogy szégyenben maradjak előtted. Egyet akarok neked mondani: ha szükséged van a fényemre, végy magadnak belőle annyit, amennyit csak akarsz, hogy megszépítsd vele természeted! Különben pedig, ég áldjon! – azzal felkerekedett és faképnél hagyta a Holdat.

A Hold elsápadt mérgében, és azóta is ferde szemmel néz a Napra.

Megjelent: *Járom az új váramat* című kötetben, a Kolibri Kiadó gondozásában, 2014-ben. Válogatta: Bajzáth Mária Illusztráció: Simonyi Cecília

<https://folyoiratok.oh.gov.hu/mikkamakka/a-nap-es-a-hold-latogatasa>